

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 4 marca 2013 r.

DOLiS/DEC-255/13

dot. [...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana M. S. na naruszenie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych przez E. s.c.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M. S. (zwanego dalej Skarżącym) na naruszenie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej także ustawą, przez E. s.c. (zwaną dalej także Spółką) – właściciela serwisu internetowego [...].

Skarżący podniósł, że „[w] dniu [...].10.2012 r. w celu darmowego skorzystania z usług serwisu wypełniłem zamieszczony na stronie formularz zgłoszeniowy. (...). W dniu [...].01.2012 wysłałem do serwisu e-mail zawierający m.in. prośbę o usunięcie moich danych osobowych ze zbiorów serwisu w związku z podjęciem decyzji o niekorzystaniu z usług serwisu. Pomimo otrzymania w dniu dzisiejszym wiadomości z serwisu nie odniesiono się w niej w żaden sposób, do mojej prośby w zakresie usunięcia moich danych osobowych”.

Skarżący wniósł do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (zwanego dalej również Generalnym Inspektorem) o „podjęcie kroków adekwatnych do przedstawionych praktyk oraz stosownych do Państwa uprawnień ustawowych”.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Spółka za pośrednictwem serwisu [...] świadczy usługę dostępu do serwerów [...], w ramach której realizowane są działania obejmujące transmisję w sieci telekomunikacyjnej danych przekazywanych lub otrzymywanych przez usługobiorcę.
2. Skarżący dokonał w dniu [...] stycznia 2012 r. rejestracji w serwisie [...]. W trakcie rejestracji zaakceptował Regulamin Usług [...] oraz złożył oświadczenie o wyrażeniu zgody na przetwarzanie swoich danych osobowych wyłącznie dla celów realizacji Usług [...]. Zakres danych osobowych Skarżącego przetwarzanych przez Spółkę w wyniku tej rejestracji obejmuje: nazwisko i imię, adres, datę urodzenia, adres e-mail, informację o czasie utworzenia konta oraz numerze IP komputera.
3. Spółka w złożonych w sprawie wyjaśnieniach wskazała, iż cyt.: „[p]odstawę prawną do przetwarzania danych osobowych Skarżącego stanowi zgoda na przetwarzanie danych osobowych udzielona przez Skarżącego w trakcie rejestracji w serwisie [...] oraz wyrażona w wyniku złożenia oświadczenia woli o następującej treści: *»Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych wyłącznie dla celów realizacji Usług [...] oraz oświadczam, że zapoznałem się i akceptuję w całości treść Regulaminu Usług [...]«*”.
4. Skarżący w dniu [...] stycznia 2012 r. skierował do Spółki e-mail zatytułowany „Płatność za usługę [...]???” w którym podnosząc, że nie przypomina sobie, aby zawierał umowę ze Spółką, oraz iż nie udało mu się skorzystać z jej oferty, zażądał usunięcia jego danych ze zbiorów Spółki.
5. Odnosząc się do zarzutów podniesionych w skardze, Spółka wyjaśniła, iż cyt.: „[w] okresie pierwszych dziesięciu dni Użytkownikowi przysługiwało ustawowe prawo do odstąpienia od przedmiotowej umowy (tj. do dnia [...] stycznia 2012 r.) (...) przesłanie przez Skarżącego oświadczenia woli po upływie terminu nie rodzi żadnych skutków prawnych”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor zważył, co następuje.

Generalny Inspektor dokonał na podstawie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oceny legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego, natomiast nie badał kwestii istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego wiążącego Spółkę ze Skarżącym, ani słuszności i zakresu dochodzonych wobec Skarżącego roszczeń. Takie sprawy, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), są sprawami cywilnymi i powinny być rozpatrywane w postępowaniach prowadzonych przez sądy powszechne. W szczególności zaś, zgodnie z art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Organ ochrony danych osobowych, działając na podstawie i w granicach ustawowych kompetencji przyznanych mu ustawą o ochronie danych osobowych, badał, czy u podstaw przetwarzania przez Spółkę danych osobowych Skarżącego znajduje się przynajmniej jedna z przesłanek legalizujących przetwarzanie danych osobowych określonych w art. 23 ust. 1 ustawy.

Z uwagi na powyższe wskazać należy, iż przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, gdy administrator danych legitymuje się posiadaniem co najmniej jednej spośród wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy materialnych przesłanek. Zgodnie z powołanym

przepisem ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy (pkt 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych, (pkt 2) jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, (pkt 3) jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, (pkt 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, (pkt 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy oraz fakt, że przetwarzanie przez Spółkę danych osobowych Skarżącego jest związane z dochodzeniem przez nią roszczeń z tytułu świadczonych usług, wskazać w tym miejscu należy, że art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy jest ściśle skorelowany z art. 23 ust. 4 ustawy, który precyzuje, co ustawa rozumie przez prawnie usprawiedliwiony cel administratora danych bądź odbiorców danych. Zgodnie z pkt 2 ww. przepisu, za prawnie usprawiedliwiony cel uważa się w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Nadmienić również należy, że przetwarzanie danych osobowych dla realizacji roszczeń związanych ze świadczoną usługą nie może być postrzegane jako naruszające prawa i wolności osoby, której te dane dotyczą. Wspomniana ustawowa regulacja nie może być wykorzystywana jako podstawa uchylecia się od spełnienia zobowiązań wobec podmiotu prowadzącego legalną działalność gospodarczą. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie administracyjnym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 listopada 2004 r. (sygn. akt: II SA/Wa 1057/04) stwierdził, iż „(...) zasadą powszechnie akceptowaną, wynikającą nie tylko z przepisów prawa cywilnego, lecz także z norm moralnych, zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów jest regulowanie zaciągniętych zobowiązań (zapłata długów). (...) Dłużnik, który nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, musi liczyć się z konsekwencjami, wynikającymi z przepisów regulujących obrót gospodarczy. Postawa dłużnika nie może bowiem prowadzić do uprzywilejowania jego sytuacji prawnej. Gdyby generalnie uznać każdy wypadek przetwarzania danych osobowych dłużnika (...) za godzący w jego prawa i wolności, doszłoby z jednej strony do niczym nieuzasadnionej ochrony osób niewywiązujących się ze swoich zobowiązań, z drugiej natomiast do naruszenia zasady swobody działalności gospodarczej, co z pewnością nie było zamiarem ustawodawcy przy uchwalaniu ustawy o ochronie danych osobowych”.

Na gruncie analizowanej sprawy należy ponownie zaznaczyć, iż odrębną kwestią, pozostającą poza kompetencjami organu ochrony danych osobowych, jest ocena zasadności roszczeń. W tym miejscu należy przywołać stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 8 stycznia 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 1069/09) stwierdził, iż „Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest natomiast uprawniony do badania zgodności umów cywilnoprawnych z przepisami Kodeksu cywilnego. Nie może więc badać, czy umowa jest ważna i prawnie skuteczna, gdyż w tym przypadku organ administracji publicznej, jakim niewątpliwie jest Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, wykraczałby poza swoje ustawowo określone kompetencje. Tym bardziej, organ nie mógł się wypowiadać w kwestii istnienia, bądź nieistnienia długu, jak i obowiązku jego zwrotu. Dla Generalnego

Inspektora Ochrony Danych Osobowych zawarta umowa powinna być czynnością prawną nie podlegającą jego ocenie, wywołującą skutki prawne do czasu, dopóki nie zostanie zakwestionowana w formie i trybie przewidzianym przez prawo”. W świetle powyższego Generalny Inspektor jest organem ustawowo powołanym jedynie do badania prawidłowości przetwarzania danych osobowych. Jeśli zatem Skarżący ma zastrzeżenia co do zaistnienia stosunku prawnego pomiędzy nim a Spółką i zasadności dochodzonych od niego roszczeń, to mogą zostać one zbadane w postępowaniu sądowym zainicjowanym stosownym powództwem. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że zadania w zakresie ochrony praw konsumentów – stosownie do przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) – wykonują m.in. powiatowi (miejscy) rzecznicy konsumentów. W szczególności, zgodnie z art. 42 powyższej ustawy, do ich zadań należy zapewnienie bezpłatnego poradnictwa konsumenckiego i informacji prawnej w zakresie ochrony interesów konsumentów oraz występowanie do przedsiębiorców w sprawach ochrony praw i interesów konsumentów. Mogą oni również wytaczać powództwa na rzecz konsumentów oraz wstępować, za ich zgodą, do toczącego się postępowania w sprawach o ochronę interesów konsumentów.

Reasumując, w analizowanej sprawie organ nie stwierdził podstaw do zakwestionowania legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego. Uzasadnione jest zatem wydanie przez Generalnego Inspektora decyzji odmawiającej uwzględnienia wniosku Skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Stronom, na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 w związku z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przysługuje, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).